

единъ поетъ. Той изучава пѣснитѣ на единъ авторъ и, следъ като се вживѣе напълно въ тѣхъ, поставя ги въ музика, която съответствува на неговитѣ особености, и по такъвъ начинъ само отъ музиката може да

Хуго Волфъ

се узнае автора на текста на В-витѣ пѣсни. Неговата пѣсенна лирика включва всички настроения и изживѣвания — отъ най-нѣжната лирика — до най-мрачната демония, съ всички междинни настроения, включително: тържественост, благочестивост, подигравателност и насмѣшливост. Центърътъ на тежестта въ пѣснитѣ на В. не е въ соловия гласъ, а въ клавирията съпроводъ, и по този начинъ той създава на мѣстото на пѣвучата (мелодичната) пѣсенъ — монодичната, въ която цари декламационния принципъ. Отъ пѣсенята съ пиано израства по такъвъ начинъ клавириятъ пѣсенъ, въ която инструменталния съпроводъ, съ своята сложност и великолелие, има симфоничен характеръ. Пѣвческия гласъ при пѣснитѣ на В. израства отъ самия текстъ, и затова се постига пълно спосрещане между тонъ и слово, по Вагнеровъ маниеръ. Отъ циклитѣ пѣсни на В. най-достъ-

пенъ за домашно музициране (най „народенъ“) е този на Гьорикеви текстове (53 пѣсни) — иначе пѣснитѣ на В. сж пригидни предимно за концертна зала — въ изпълнение отъ професионални пѣвци. Следъ пѣснитѣ идватъ дветѣ негови опери: комическата „Корежидоръ“ и „Мануелъ Венегаъ“ (недовършена) — въ които, въпрѣки известни постигания въ отдѣлни мѣста — (хуморъ) е отразена лирическата природа на В., на която сж чужди драматичнитѣ чърти и срѣдства. Творби: 58 „Мьорикеви“, 51 „Гьотеви“, 20 „Айхендорфови“ пѣсни; Испански и Италиански пѣсни, „12 пѣсни отъ юношеско време“, 31 пѣсни на различни поети и др. — всичко 232 пѣсни; „Христовъ ноцъ“ за соли, хоръ и оркестъръ; 6 духовни несъпроводни хорови пѣсни, „На родината“ — химнъ за мъжки хоръ и оркестъръ; музика къмъ „Праздникътъ въ Солхаугъ“ отъ Ибсенъ; „Огнениятъ езикъ“ и „Пѣсенъ на самодивитѣ“ — за хоръ и оркестъръ, единъ струненъ квартетъ; симфоничната поема „Пентезилеа“ за голѣмъ оркестъръ и „Италианска серенада“ за малъкъ оркестъръ. Освенъ това, В. е инструментиралъ много отъ своитѣ клавири пѣсни — отъ които запазени само 20.

Волцогенъ, Хансъ Паул баронъ фонъ — Wohlzogen, Hans Paul Freiherr von — вдъхновенъ музикаленъ писател, голѣмъ привърженикъ на Вагнера, род. 13 XI. 1848 въ Потсдамъ, училъ филология и митология, но усърдно занимавалъ се и съ музикална наука, 1877 бива повиканъ отъ Вагнера за да редактира „Bayreuther Blätter“ — дето и застъпва неговитѣ идеи. Главнитѣ трудове на В. сж върху Вагнеровото изкуство: „Тематиченъ показалецъ върху музиката на Вагнера“, „Езикътъ въ Вагнеровитѣ поеми“, „Вагнериана“, „Вагнеръ и животинския свѣтъ“, — една биография и мн. др., а сжщо: „Религия на състраданието“, „Музикално драматични паралели“, „Нашето време и нашето изкуство“, „Митътъ за нибелунга въ приказката и литературата“, „Музика и театъръ“, „Голѣмитѣ майстори на нѣмската музика — Бахъ, Бетховенъ, Веберъ, Вагнеръ“, „Вагнеръ и неговитѣ творения“.